

(13–16) *И донасяха при Него деца, за да се докосне до тях, а учениците забраняваха на ония, които ги донасяха. Като видя това, Иисус възнегодува и им рече: оставете децата да дохождат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие. Истина ви казвам: който не приеме царството Божие като дете, той няма да влезе в него. И като ги прегърна, възлагаше върху им ръце и ги благославяше.* Голяма била вярата на народа, след като той приел възлагането на ръце (от Христос) като благословение за довежданите при Него деца. А учениците не пускали идващите, като мислели, че това е недостойно за Него. И какво прави Христос? Учейки учениците да бъдат смиреномъдри и да отхвърлят светската надменност, Той приема и прегръща децата. С това показва, че ще приеме незлобивите; затова и казва: *На такива е царството Божие.* Забележи, не казал: „На тези (деца) е царството“, а: *на такива*, тоест на придобилите такова незлобие, каквото децата имат по природа. Защото детето не завижда, не помни злото и бидейки наказвано от майка си, не бяга от нея, но макар тя да носи и дрипи, я предпочита пред царицата; така и добродетелно живеещият предпочита майка си, разбирам Църквата, пред всичко и не се увлича от житейски наслаждения. Затова Господ и прегръща такива, като казва: *Дойдете при Мене всички отрудени и обременени* (Мат. 11:28),

и ги благославя, казвайки: „*Дойдете вие, благословените на Отца Ми*“ (Мат. 25:34). А царство Божие нарича тук проповедта (на Евангелието) и обещанието на (бъдещите) блага. И така, който приеме божествената проповед като дете, тоест без ни най-малко да се колебае и без да допуска в себе си неверие, той ще влезе в Божието царство и ще наследи тези блага, които вече е придобил с вяра.